

A Medgyaszay-díjasok

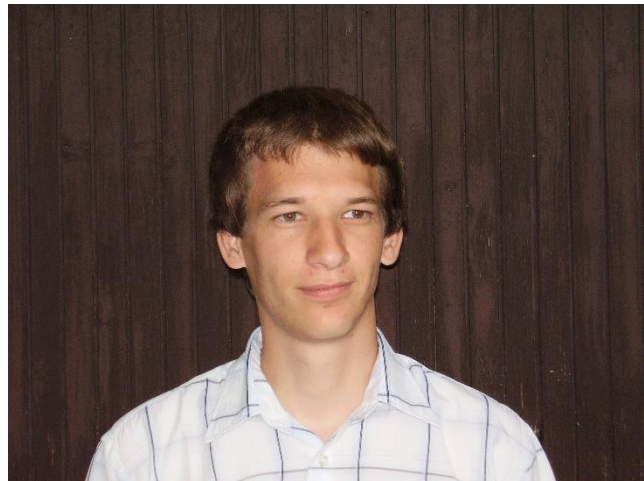
Czinderi Barnabás

A Medgyaszay-díjat 2004 áprilisában alapította az iskola nevelőtestülete a tartósan kiemelkedő teljesítményt nyújtó diákok elismerésére. A díj elnyerésének szigorú követelményei vannak: éveken át példás magatartás és szorgalom, kimagasló tanulmányi eredmény, aktív részvétel a közösségi életben, az iskolai megmozdulásokon. A díjat csak végzős tanuló kaphatja meg, és évente legfeljebb egy fő.

2001-ben indult iskolánkban az első informatika tagozatos gimnáziumi osztály, ahol tanárként először tapasztalhattam meg az osztályfőnökség hol nehéz, küzdelmes, hol örömteli mozzanatait. Az osztály tanulója volt Czinderi Barnabás, aki végzősként 2005-ben iskolánk első Medgyaszay-díjasa lett.

Tablóképe

és most...

Barnabás rendkívül szorgalmas és ügyes, ugyanakkor csendes, tisztelettudó diák volt. Kiváló eredményei ellenére is szerény volt, és az is maradt, amikor értesült róla, hogy bemutatnám a készülő évkönyvben, spontán reakciója ez volt: „Te jó ég, cikk rólam, nem túlzás ez? Szerintem az.” Pedig volt mire büszkének lennie, mind a négy tanévében jeles tanulmányi átlagot ért el, végzősként pedig kitűnő bizonyítványt vitt haza.

Barnabást arról kérdeztem, hogyan emlékszik a Medgyaszays tanulmányokra, az elnyert díjra, és hogy alakult azóta a pályája.

- *Melyik tantárgy állt legközelebb hozzád? Volt olyan, amit nem szeretted annyira, de mégis fontos volt, hogy abból is jó osztályzataid legyenek?*
- Kedvenc? Először is sokak mumusa, a csodálatos matematika. A kezdeti biztos távolságtartásból, közömbösségből indulva, az ott töltött évek alatt előbb megbarátkoztam vele, majd szép lassan meg is kedveltem. Hatványozottan igaz ez a fizikára, azt tényleg igazán szerettem, és most is szeretem, biztos vagyok benne, hogy a középiskola legjobb döntése a fizika fakultáció választása volt. Iszonyat sok mindent megtanultam ott, ami később szinte behozhatatlan előnyt jelentett a főiskolán, ezt minden túlzás nélkül mondhatom. Aztán itt van még az informatika, ami jó is volt, érdekes is volt, ahol szintén

sok nélkülözhetetlent tanultam, de ez megmaradt ennyinek, se több, se kevesebb. Meg sem fordult a fejemben, hogy ebben az irányban menjek tovább. Őszintén szólva, a többi tantárgy egyszerűen leküzdendő, vagy inkább megoldandó feladat volt csupán, nyilván a lehetőségekhez képest a lehető legjobban, mert máshogy egyszerűen nem érdemes. Ez egyébként így visszatekintve egy nagyon érdekes, afféle öngerjesztő folyamat volt. Semmi különös vagy feltűnő eredményem nem volt még az elején, éppen csak annyi, hogy jól akartam kezdeni, mert ugye a jó kezdés a későbbiekre is nagy hatással van. Aztán volt egy-két dolog, ami tényleg jól sikerült, egyre inkább úgy éreztem, hogy mindenki tőlem várja a jó eredményt, a példamutatást. Ehhez hozzáadódott még, hogy állandóan csak azt hallgattuk mindenkitől, hogy a gimnáziumi osztály így, meg az iskola krémje úgy, meg ilyesmiket, én meg magamra vettem. Aztán ahol egyszer már jól sikerült valami, ott többé nem akartam megengedni magamnak a hibát, ugye a jó hírnév, amit tudvalevőleg sokkal nehezebb megszerezni, mint elrontani. Aztán egyszer csak azt vettem észre, hogy már tényleg mindenki sokat vár tőlem és már sehol nem lehet hibázni, egyszerűen mindenből, mindenhol fontos lett a jó eredmény... Ez így elég kegyetlenül hangzik, de bizony így volt, mindig jobbat és jobbat, de hát végül is többnyire sikerült. Egy tantárgyat mégiscsak kiemelnék még, ez pedig az angol nyelv, amit szerettem is, tényleg érdekes volt és igazán meg akartam tanulni. Nem sikerült eléggé, azt hiszem, részemről ez annak a négy évnek a legnagyobb kudarca. Mindazonáltal fontosnak tartom leszögezni, hogy ez csakis az én kudarcom. Kétségtől mind közül ebben volt a legnagyobb és legtöbb munka, és ami igazán bosszant, az az, hogy nem csak az én munkám. Doviscsákné tanárnő is elképesztő munkát fektetett bele, megszámlálhatatlanul sok plusz órával, feladattal, foglalkozással, mindezt pusztán hivatástudatból, szeretetből, az iskolában, otthon, télen-nyáron. Örök köszönettel gondolok ezért Rá és tudom jól, hogy sosem fogom tudni Neki meghálálni.

- *Emlékszel-e valamilyen tanulmányi versenyre?*
- Az informatika OKTV dereng. Elég sokat készültünk rá délutánonként és hajnalonként, de igazából mérhető eredménye a későbbiekre nem nagyon volt, hiába, nem lettem nagy programozó. Ellenben semmiképpen sem mondanám haszontalannak az ennek során azért többé-kevésbé rám ragadt programozói szemléletmódot, jelenlegi munkahelyemen ugyanis nagy részt saját, belső fejlesztésű programmal dolgozunk. Magához a programozásához szemernyi közöm sincs, viszont elég sok hasznos ötlettel, javaslattal tudtam hozzájárulni a fejlesztéséhez, ami ennek is köszönhető. Emlékszem még az angol levelező versenyre is, de az elég komolytalan volt, csapatban indultunk és szinte mindenkiel holtversenyben lettünk hibátlanul elsők. Csak azért említem, nehogy valaki azt gondolja, hogy elfelejtettem.
- *A közösséggel kapcsolatosan van-e valami emlékezetes dolog a számodra?*
- A közösségi munkáról, közösséggé formálásról annyit tudok mondani, hogy ebben az én szerepem szerintem elhanyagolható, többek mögött is nyugodtan elbújhatok, és ez nem szerénység, hanem tény. Ha rajtam múlik, végigjárjuk úgy a gimnáziumot, hogy senkivel sem kerülök közelebbi kapcsolatba. Szerencsémre nem hagyták, aminek utólag is nagyon örülök. Én az ilyen közösségi ügyekben nem voltam kezdeményező, általában csak sodródtam az árral, de szerencsére mindig volt, aki összefogja a csapatot. A szerepem arra korlátozódott, hogy kiálljak egyik vagy másik variáció mellett, vagy a rám bízott feladatot a lehető legjobban végrehajtsam. Jellemzően nem én voltam a társaság középpontja, a közösség motorja, amit nem is bánok, de annak azért örülök, hogy a véleményemnek a csapatban talán volt némi súlya.
- *Számítottál-e a díjra, jelentett-e Neked valamit, hogy megkaptad?*

- A díjról annyit, hogy egyáltalán nem számítottam rá, tekintve, hogy igazán nem is tudtam a létezéséről, hiszen – ha jól tudom - abban az évben volt először ilyen. Természetesen nagyon örültem neki, azóta is kitüntetett helyen áll az életemben és a „vitrinben” is. Ezek a dolgok azt mutatják, hogy az ember jó irányba halad, hogy nem csak saját magunk miatt érdemes lelkiismeretesen, a legjobb tudásunk szerint végigcsinálni a tornyosuló feladatokat. Persze az ember – én legalábbis – elsősorban magának akar megfelelni, de elmondhatatlanul jólesik, ha ez másoknak is feltűnik, mások is észreveszik, mások is értéklik. Mert ezek mögött a dolgok mögött nem láblógatás áll, nem kizárólag jó képességek, nem csak veleszületett tehetség. Természetesen az is, de ez a kisebb rész, az ilyen eredmények mögött mindig hatalmas, és ami nagyon fontos, céltudatos, kőkemény munka áll.
- *Mi lett azóta Veled? Tudom, hogy a gimnázium után a BMF hallgatója lettél, azóta már biztosan dolgozol.*
- A főiskolán hivatalosan autógépész mérnök lettem, majd a dunaföldvári Opel márkakereskedésben és szervizben dolgoztam, jelenleg pedig a Ford, Opel és Suzuki alkatrészekre specializálódott, budapesti székhelyű Cromax Kft. Logisztikai Központjában tevékenykedem a hangzatos „Opel alkatrész menedzser” munkakörben. A lényeg, hogy hozzám tartozik minden, az Opel márkával kapcsolatos tevékenység összefogása (adatbázis, készletek, árlista, webáruház, távlati tervek, vásárlói kérdések, problémák, egy csepp marketing stb.). Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy igazán, szívből szeretem, amit csinállok. Egy rendkívüli precizitást, szakmai tudást, típus- és piacismeretet megkövetelő munkakör ez, komoly felelősséggel, szép feladatokkal. Az elmúlt egy évben nem akármilyen eredményt sikerült felmutatni, 2011. szeptembere és 2012. szeptembere között több mint duplájára emelkedett az Opel forgalmunk, ami a jelenlegi gazdasági helyzetben, ebben az iparágban önmagáért beszél. Természetesen ebben a kollégáimnak is hatalmas szerepe van. Szerencsére itt az oly fontos elismerés sem marad el.
- *Barnabás, köszönöm a válaszokat és gratulálok a karrieredhez.*

A Medgyaszay-díj különlegessége, hogy – a polgári életben megszokott díjakkal (pl. Nobel-díj) ellentétben nincs minden évben kötelezően egy jutalmazott személy, csak akkor, amikor a szigorú feltételeket teljesítő jelöltet találunk. (A Nobel díjhoz viszonyítva van még néhány más különbség is, de szempontunkból ezek jelentéktelenek.) Így érthető az a tény, hogy Barnabás után a következő Medgyaszay díjasra, Török Fannira négy évig kellett várni.

Vinklerné Csermely Éva